

Sygn. akt VII Ua 77/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Włodzimierz Czechowicz (spr.)

SO Anna Kozłowska-Czabańska

Protokolant: sekr.sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 stycznia 2017 r. w Warszawie

sprawy z wniosku A. C. (1)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę A. C. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 lipca 2016 roku sygn. akt VI U 101/15

oddala apelację.

SSO Anna Kozłowska - Czabańska SSO Marcin Graczyk SSO Włodzimierz Czechowicz

Sygn. akt VII Ua 77/16

UZASADNIENIE

W dniu 5 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu sprawy A. C. (1) przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. o ustalenie stopnia niepełnosprawności, na skutek odwołania od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 8 stycznia 2015 r., znak: (...) w pkt. 1 zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że zmienił orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 28 października 2014 r., znak: (...), poprzez wpisanie w pkt. III – po słowach: „Orzeczenie wydaje się do” – w miejsce daty: „31.05.2015 r.” słów: „na stałe”. W pkt. 2 wyroku Sąd Rejonowy oddalił odwołanie w części żądania zmiany wskazania dotyczącego spełnienia przez odwołującego, jako osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy oparł swoje orzeczenie na następujących ustaleniach:

A. C. (1) jest z zawodu akrobatą cyrkowym. W latach 90 XX wieku uległ wypadkowi podczas ćwiczeń w cyrku. Odwołujący w wyniku tego wypadku doznał wielopoziomowych zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych w

odcinku szyjnym i lędźwiowym kręgosłupa. Odwołujący ma również niewielki deficyt siły i czucia lewej ręki. Stwierdzone u niego schorzenia kręgosłupa nie rokują trwałej poprawy. Uzasadniają one uznanie odwołującego się za niepełnosprawnego w stopniu umiarkowanym na stałe. Odwołujący się jest trwale niezdolny do wykonywania pracy w zawodzie akrobaty cyrkowego.

Stan zdrowia odwołującego pozwala mu na wydolny chód. Odwołujący używa kuli łokciowej przy poruszaniu się, jednak nie znajduje to uzasadnienia klinicznego. Stosuje on również okresowo kołnierzyk ortopedyczny. Schorzenia odwołującego nie ograniczają możliwości chodzenia, chodzenie jest wręcz wskazane przy jego stanie zdrowia.

W dniu 28 października 2014 r. Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wydał orzeczenie, mocą którego zaliczył A. C. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ze względu na przyczynę o symbolu 05-R na okres do dnia 31 maja 2015 roku (pkt. 3 orzeczenia) oraz wskazał, że A. C. (1) nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (pkt. 9 orzeczenia). Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wskazał również, że nie da się ustalić daty początkowej zaistnienia niepełnosprawności. A. C. (1) złożył odwołanie od powyższego orzeczenia. W wyniku jego rozpoznania Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. orzeczeniem z dnia 8 stycznia 2015 r., nr (...) utrzymał w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. W uzasadnieniu swego orzeczenia Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wskazał, że według wiedzy medycznej stan zdrowia A. C. (1) rokuje poprawę przy zachowanym procesie leczenia i rehabilitacji, jak również nie stwierdził u niego znacznie ograniczonych możliwości w zakresie samodzielnego poruszania się.

A. C. (1) wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., domagając się zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe oraz wskazania, że na stałe spełnia on warunki do przyznania mu karty parkingowej. Odwołujący podał, że jego stan zdrowia nie uległ żadnej poprawie, lecz nadal wymaga częstych wizyt u lekarza, co uzasadnia zaliczenie go na stałe do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym, a jednocześnie przemawia też za przyznaniem mu karty parkingowej.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swego stanowiska organ podał, że w wyniku kompleksowej oceny stanu zdrowia odwołującego należy uznać, iż jego stan zdrowia rokuje poprawę, stąd też został on zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 maja 2015 r. Z kolei jego schorzenia nie dają podstaw do pozytywnego określenia wskazania w pkt 9 orzeczenia dotyczącego przyznania karty parkingowej.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z opinii biegłych z zakresu neurologii oraz z zakresu ortopedii i traumatologii, które to opinie były sporządzone w sposób fachowy i rzeczowy przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną. Sąd Rejonowy miał na uwadze, że w toku postępowania odwołujący zgłosił zarzut do opinii biegłego z zakresu ortopedii, dotyczący kwestii związanej z możliwością samodzielnego chodzenia i spełnienia przesłanek do przyznania karty parkingowej. Z tego względu, Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, który potwierdził, że stan zdrowia odwołującego nie uzasadnia przyznania mu karty parkingowej.

Przechodząc do rozważań natury prawnej Sąd Rejonowy zważył w pierwszej kolejności, że przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była zasadność odwołania A. C. (1) od orzeczenia o niepełnosprawności wydanego przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. dnia 8 stycznia 2015 r., którym organ ten utrzymał w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 28 października 2014 r. Odwołujący kwestionował okresowe zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności jedynie do dnia 31 maja 2015 r. oraz uznanie przez organ, iż nie spełnia on kryteriów do przyznania karty parkingowej.

Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności zajął się kwestią dotyczącą okresowego zaliczenia odwołującego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wskazał, iż zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do umiarkowanego stopnia

niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Sąd Rejonowy podkreślił, że w niniejszej sprawie nie było kwestionowane, że odwołujący spełnia przesłanki do zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Odwołujący nie zgadzał się jedynie z zaliczeniem go do tego stopnia na czas do dnia 31 maja 2015 r. argumentując, że w rzeczywistości powinien on zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na stałe. Sąd Rejonowy stwierdził jednak, że w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności wskazano, że naruszenie sprawności organizmu uważa się za trwałe (stałe) – jeżeli według wiedzy medycznej stan zdrowia nie rokuje poprawy – oraz okresowe – jeżeli według wiedzy medycznej może nastąpić poprawa stanu zdrowia (§3 ust. 4 ww. rozporządzenia). W ocenie Sądu Rejonowego z powyższego wynika więc, że decydująca dla ustalenia okresu, na jaki dana osoba jest zaliczona do osób niepełnosprawnych jest opinia specjalisty posiadającego wiedzę medyczną pozwalającą na ocenę stanu zdrowia tej osoby pod tym kątem. W toku niniejszego postępowania, Sąd Rejonowy wezwał do wydania opinii trzech niezależnych biegłych – jednego biegłego z zakresu neurologii oraz dwóch biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii. Zaznaczył, że opinie wszystkich trzech biegłych jednoznacznie wykazały, że stan zdrowia odwołującego uzasadnia twierdzenie, iż jego niepełnosprawność ma charakter trwały (stały). Wobec tego brak jest przesłanki umożliwiającej okresowe zaliczenie go do osób niepełnosprawnych o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, albowiem powinien on zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych na stałe. Stąd też w zakresie, w jakim odwołujący domagał się zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., Sąd Rejonowy zmienił zaskarżone orzeczenie poprzez uznanie, że A. C. (1) jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym na stałe, o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

Następnie Sąd Rejonowy odniósł się do kwestii związanej ze spełnieniem przez odwołującego kryteriów przyznania mu prawa do karty parkingowej. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Sąd Rejonowy stwierdził, że odwołujący jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z symbolem przyczyny niepełnosprawności 05-R, co oznacza, że pierwsza przesłanka przyznania mu karty parkingowej została spełniona. Wskazał także, że znaczne ograniczenie możliwości samodzielnego poruszania się jest to przesłanka, której spełnienie powinno być oceniane przez osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, stąd też w toku postępowania powołał trzech biegłych różnych specjalności (dwóch ortopedów-traumatologów oraz jednego neurologa) którzy zgodnie orzekli, że stan zdrowia odwołującego, jakkolwiek uzasadnia zaliczenie go do osób niepełnosprawnych w umiarkowanym stopniu, nie wskazuje jednak na znaczne ograniczenie jego możliwości w zakresie samodzielnego poruszania się. Biegli wzięli również pod uwagę noszenie przez odwołującego kołnierza ortopedycznego oraz posługiwanie się przez niego kulą łokciową. Jednocześnie biegły z zakresu ortopedii i traumatologii wskazał, że posługiwanie się kulą nie znajduje uzasadnienia klinicznego. Wszyscy biegli zgodnie orzekli, że odwołujący ma wydolny chód, a więc nie ma problemów z samodzielnym poruszaniem się, które uzasadniałyby przyznanie mu prawa do karty parkingowej. W ocenie Sądu Rejonowego nie zostały zatem spełnione wszystkie przesłanki przyznania odwołującemu karty parkingowej osoby niepełnosprawnej. W tym zakresie, Sąd Rejonowy oddalił odwołanie, o czym orzekł w pkt. 2 sentencji wyroku.

Organ rentowy nie zaskarżył orzeczenia z pkt. 1 sentencji natomiast apelację wywiódł A. C. (1), zaskarżając wyrok co do pkt. 2 wnosząc o jego zmianę poprzez przywrócenie uprawnień do posiadania karty parkingowej. W uzasadnieniu apelacji wskazał, że w 1991 r. doznał urazu kręgosłupa i na tej podstawie otrzymał rentę inwalidzką wraz z kartą parkingową. Podkreślił, że jako osoba niepełnosprawna otrzymał w dniu 11 maja 2012 orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wydane przez Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności, na okres do dnia 31 maja 2015 r. z symbolem niepełnosprawności: 05-R i 10-N. W punkcie 9 orzeczenia, Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności przesądził także o jego uprawnieniu do otrzymania karty parkingowej w oparciu o przesłanki określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Skarżący stwierdził, że Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w dniu 8 stycznia 2015 r. utrzymał w mocy zaskarżone

orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wydane przez Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. w dniu 28 października 2014 r. i wskazał, że u osoby, której dotyczy orzeczenie nie stwierdzono znacznie ograniczonych możliwości w zakresie samodzielnego poruszania się. Wskazał także, iż w trakcie badania przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii, żaden z biegłych nie uwzględnił wyników wykonanego u niego rezonansu magnetycznego. Z kolei biegli stan jego zdrowia ustalili jedynie na podstawie poczynionych obserwacji zewnętrznych. W ocenie odwołującego, w związku z wiekiem i okresem starzenia się organizmu ludzkiego, nie ma podstaw do odbierania mu karty parkingowej, gdyż stan jego zdrowia nie uległ poprawie z uwagi na ciągle pogłębianie się zwyrodnienia kręgosłupa oraz występowania ucisków na rdzeń, powodujących ból i zniechęcenie do chodzenia. Z tego względu brak jest podstaw prawnych do zabrania mu karty parkingowej, która przez wiele lat była mu przyznawana na stałe. W tym stanie rzeczy przywrócenie mu prawa do posiadania karty parkingowej jest zasadne i oparte o art. 8 ust. 3a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W odpowiedzi na apelację Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o jej oddalenie. W uzasadnieniu poniósł, że na podstawie dokumentacji medycznej oraz badania osoby zainteresowanej przez lekarza przewodniczącego składu orzekającego ustalił, że stan zdrowia A. C. (1) kwalifikuje go do zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, lecz nie stwierdził, iż spełnia on przesłanki uzyskania wskazania w punkcie 9 orzeczenia. Stwierdził, że odwołujący został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności według symbolu przyczyny niepełnosprawności O5-R. Natomiast brak było okoliczności oraz przesłanek wskazujących na fakt, iż obniżona sprawność ruchowa powoduje ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu - o czym stanowi § 5 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności. Jak wynika z akt sprawy lekarz – przewodniczący składu orzekającego uwzględnił w rozpoznaniu przewlekły zespół bólowy kręgosłupa w przebiegu wielopoziomowej choroby dyskowej C i L-S u pacjenta z przebytymi złamaniami kompresyjnymi C5-C7 oraz zaburzenia depresyjne w wywiadzie. Odwołujący ma zatem naruszoną sprawność organizmu, jednak jest zdolny do samodzielnej egzystencji. Stwierdzone schorzenia narządu ruchu nie powodują upośledzenia funkcji motoryki i w żadnym stopniu nie dają podstaw do wskazania określonego w punkcie 9 orzeczenia, a tym samym uzyskania karty parkingowej. W związku z powyższym, zarzuty przedstawione w apelacji są bezzasadne i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku. Nie zachodzi zatem potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 II UKN 61/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98). Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 maja 2007 roku w sprawie V CSK 37/07, surowsze wymagania odnośnie oceny zgromadzonego materiału i czynienia ustaleń na potrzeby wydania orzeczenia ciąży na Sądzie odwoławczym wówczas, gdy odmiennie ustala on stan faktyczny w sprawie niż to uczynił Sąd I instancji. Inaczej jest natomiast wtedy, gdy orzeczenie wydane na skutek apelacji zmierza do jej oddalenia, a tym samym utrzymuje w mocy ustalenia poczynione przez Sąd I instancji. W takim bowiem przypadku, jakkolwiek wyrok Sądu odwoławczego powinien opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach, za wystarczające można uznać stwierdzenie, że przyjmuje on ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji, jako własne.

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe należało uznać za wyczerpujące, a dopuszczone w jego ramach dowody za stanowiące miarodajne źródło dla ustalenia faktów mających dla sprawy istotne znaczenie, których zakres wyznacza treść art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity z dnia 14 listopada 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2046)).

Przedmiotem postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym była kontrola orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o niepełnosprawności, zaliczającego A. C. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, w ramach

której Sąd, biorąc pod uwagę treść odwołania, obowiązany był poczynić ustalenia co do stanu zdrowia skarżącego oraz stopnia naruszenia sprawności jego organizmu, spowodowanego występującymi u niego chorobami. Skarżący nie zgadzał się z orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu ds. Niepełnosprawności w W. z dnia 8 stycznia 2015 r., w którym został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 maja 2015 r. i mimo oznaczenia symbolu niepełnosprawności 05-R nie przyznano mu uprawnień do karty parkingowej. Przedmiotem sporu w sprawie był zatem stopień nasilenia dolegliwości narządu ruchu odwołującego, a w tej sytuacji konieczne było ustalenie, czy stopień nasilenia tych dolegliwości narządu ruchu oraz orzeczona względem niego niepełnosprawność powoduje ograniczenia w samodzielnym poruszaniu i przemieszczaniu w stopniu skutkującym przyznaniem karty parkingowej. Ocena w tym zakresie wymagała wiadomości specjalnych i w związku z tym zgodnie z art. 278 k.p.c. Sąd Rejonowy obowiązany był dopuścić dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u A. C. (1). Sąd Rejonowy dopuścił dowód z takich opinii, a oceniając je stwierdził, że stanowisko wyrażone przez biegłych jest przekonujące, w pełni uzasadnione i znajduje potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji medycznej.

W swojej apelacji A. C. (1) nie zawarł żadnych argumentów, które mogłyby wzruszyć prawidłowość opinii biegłych sądowych, a w konsekwencji prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Podjął jedynie polemikę z treścią tych opinii, na których Sąd oparł swe orzeczenie. W tym miejscu podnieść jednak należy, że to, iż opinia biegłych nie jest korzystna dla odwołującego, nie jest podstawą do negocjowania ustaleń i wniosków wynikających z tej opinii. Sąd nie ma obowiązku prowadzenia tak długo postępowania dowodowego, aż strona uzyska korzystną dla siebie opinię. Sąd jest obowiązany powołać kolejnego biegłego tylko wówczas, gdy opinia budzi istotne i nie dające się usunąć wątpliwości, a w ocenie Sądu Okręgowego sytuacja taka nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie. Biegli jednoznacznie określili, że występujące u odwołującego schorzenia narządu ruchu nie powodują upośledzenia funkcji motorycznej i w żadnym stopniu nie dają podstawy do przyznania karty parkingowej, która zarezerwowana jest dla osób mających istotną dysfunkcję narządu ruchu. Biegli stwierdzili, że schorzenia odcinków szyjnego i lędźwiowego, na które cierpi odwołujący powodują u niego trwałą niezdolność do wykonywania prac fizycznych oraz pracy w zawodzie akrobaty cyrkowego i powodują, że A. C. (1) kwalifikuje się do uznania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Jednak z uwagi na wydolny chód odwołujący nie spełnia przesłanek z art. 8 ust. 3a pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Wskazali, że odwołujący nie wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie, nie wymaga opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, a także nie musi korzystać z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki. Wbrew twierdzeniom odwołującego, wydając taką opinię, biegli kompleksowo ocenili stan narządu ruchu A. C. (1), gdyż w opiniach biegłych znajdują się stwierdzenia dotyczące stanu czynnościowego kończyn i kręgosłupa, a wydanie tych opinii poprzedzone było analizą całości dostępnej dokumentacji medycznej oraz badaniem odwołującego. W tej sytuacji brak jest podstaw do kwestionowania miarodajności opinii biegłych dla oceny przyznania karty parkingowej.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W niniejszej sprawie Lekarz Orzecznik w toku postępowania przed Miejskim Zespołem do Spraw Orzekania Niepełnosprawności w W., Lekarz Orzecznik w toku postępowania przed Wojewódzkim Zespołem ds. o Niepełnosprawności oraz biegli sądowi z zakresu ortopedii i traumatologii lek. K. K. i lek. L. J. – po zbadaniu skarżącego - nie stwierdzili, aby miał on znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Wbrew twierdzeniom skarżącego wydając taką opinię, biegli kompleksowo ocenili stan jego zdrowia, gdyż w opinii biegłych znajdują się stwierdzenia dotyczące stanu czynnościowego kończyn i kręgosłupa, a wydanie tych opinii poprzedzone było analizą całości dostępnej dokumentacji medycznej oraz badaniem skarżącego. W tej sytuacji brak jest podstaw do kwestionowania miarodajności opinii biegłych dla oceny celowości przyznania karty parkingowej. Sąd Okręgowy

wskazuje, że w postępowaniu Sąd nie jest zobowiązany do poszukiwania opinii, która w rezultacie będzie korzystna dla strony, o ile dotychczas zgromadzone dowody w sposób wyczerpujący odpowiadają na postawione pytania. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy zważył ponadto, że skarżący na rozprawie w dniu 21 czerwca 2016 roku nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych odnośnie otrzymanych opinii biegłych; stwierdził jedynie, (co wynika z zapisu w protokole), że opinie te były „poszlakowe”.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok oparty został na niewadliwych ustaleniach faktycznych i w pełni odpowiada prawu, a apelacja skarżącego sprowadza się wyłącznie do polemiki z opiniami biegłych i dokonanymi na jej podstawie ustaleniami Sądu I instancji, przy czym oparta jest ona wyłącznie na przeświadczeniu skarżącego o konieczności posiadania karty parkingowej.

Zgodnie z art. 8. ust. 3 a ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137) kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się bądź placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Tymczasem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza, aby skarżący miał ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu w stopniu uzasadniającym przyznanie mu karty parkingowej. Tym samym nie spełnił on warunków, o których mowa w art. 8 ust. 3a ustawy o ruchu drogowym.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.

SSO Anna Kozłowska-Czabańska SSO Marcin Graczyk SSO Włodzimierz Czechowicz

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

SSO Włodzimierz Czechowicz